

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr.
Karolínou Tylovou, LL. M. ve věci

žalobce: X
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 2. 2021,
č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona
o silničním provozu pro porušení § 6 odst. 8 téhož zákona a přestupku podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), pro porušení § 17 odst. 1 citovaného zákona.
2. Uvedených přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 14. 5. 2020, v 13:45 hod., řídil motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, na sjezdu silnice I/35, ve směru z Prahy do Liberce, v obci Hodkovice nad Mohelkou, poblíž domu s č. p. X, přičemž jako řidič držel při jízdě v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Při kontrole Policií České republiky nepředložil osvědčení o registraci vozidla a platný doklad o pojištění, tzv. zelenou kartu, týkající se osobního motorového vozidla registrační značky X.
3. Za tato jednání byla žalobci podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 16 odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Zároveň mu byla podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 odst. 1 vyhlášky 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Změna, ke které přistoupil žalovaný, spočívala v tom, že text ve výroku prvostupňového rozhodnutí: *„Za tyto přestupky správní orgán obviněnému ukládá podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, § 16 odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, pokutu ve výši 2 000 Kč (slovy dva tisíce korun) splatnou do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“* byl nahrazen textem: *„Za tyto přestupky správní orgán obviněnému ukládá podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a ust. § 16 odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, pokutu ve výši 15000 Kč (slovy jeden tisíc pět set korun) splatnou do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“* Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

5. Správní orgán I. stupně vydal dne 29. 5. 2020 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 6 odst. 7 písm. b) téhož zákona a podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla ve spojení s porušením § 17 odst. 1 citovaného zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Žalobce proti příkazu brojil dne 1. 6. 2020 odporem, kterým byl příkaz zrušen.
6. Dne 2. 7. 2020 v 8:30 hodin se konalo ústní jednání, ke kterému se žalobce nedostavil. V průběhu ústního jednání byli vyslechnuti oba zasahující policisté. Svědek stržm. X vypověděl, že z místa, kde hlídka stála, viděl žalobce, jak při jízdě držel telefon a telefonoval, hlídka proto žalobce zastavila. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a tvrdil, že netelefonoval. Dále na výzvu nepředložil zelenou kartu a osvědčení o registraci vozidla. Svědek nstržm. X vypověděl, že po dobu 7-8 sekund sledoval žalobce, jak manipuluje s mobilním telefonem. Vozidlo proto s kolegou zastavili a žalobce vyzvali k předložení dokladů k řízení vozidla. Žalobce však předložil pouze občanský a řidičský průkaz. Osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu nepředložil. Oba svědci shodně vypověděli, že žalobce neznali z dřívější doby a neměli k němu žádný vztah. Ústní jednání bylo skončeno v 9:35 hodin. V 9:56 hodin se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil žalobce. Seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí a poukázal na omluvu, kterou odeslal ze své e-mailové adresy téhož dne v 7:29 hodin, v níž konstatoval, že přijde později. Žalobce do protokolu uvedl, že spojení z Prahy do Liberce veřejnou dopravou je z jeho pohledu komplikované, protože autobus jede z Prahy až v 7:30 hodin a do Liberce přijíždí v 8:45 hodin. Dále pak obšírně popisoval, proč se dostavil se zpožděním. K projednávané věci uvedl, že cestoval na jednání Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, všiml si však překážky na trase, a tak se rozhodl zvolit v navigaci trasu jinou. Přiznal, že s telefonem za jízdy manipuloval, zároveň však popřel, že by telefonoval. Své tvrzení hodlal na místě prokázat i zasahujícím policistům, že jim ukáže seznam hovorů. To zasahující policisté odmítli. Žalobce dále přiznal, že u sebe neměl zelenou kartu a osvědčení o registraci vozidla. Závěrem uvedl, že dívání se do navigace považuje za krajní nouzi, neboť hrozilo, že se nedostane vůbec k soudu. Výpověď stržm. Š. žalobce označil za lživou a tvrdil, že policista spáchal křivou výpověď, protože žalobce netelefonoval, k čemuž navrhl jako důkaz výpis hovorů ze dne 14. 5. 2020. Žalobce tvrdil, že jeden z policistů měl při zákroku na hrudi kameru a je proto reálné, že zákrok natáčel. Navrhl proto přehrát záznam z této kamery za účelem prokázání žalobcova tvrzení, že navrhoval, aby mobilní telefon policisté zkontrolovali.
7. Na základě shromážděných podkladů správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se žalobce dopustil přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 6 odst. 7 písm. b) téhož zákona a podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla pro porušení § 17 odst. 1 citovaného zákona a rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020 jej uznal z uvedených přestupků vinným za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnosti nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

8. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí brojil blanketním odvoláním, které po výzvě doplnil. Zopakoval, že doznává držení mobilního telefonu při řízení, ovšem popírá, že by telefonoval. Manipulaci s navigací označil za krajní nouzi. Trval na tom, že je výpověď stržm. X nepravdivá. Namítal nevypořádání návrhu na provedení důkazu přehráním kamerového záznamu zasahujících policistů, který mohl prokázat, že žalobce telefonování za jízdy popírá, a dále též skutečnost, že zasahující policisté neměli stejnokroj. Absenci stejnokroje označil za nepřipustnou, policisté tak neměli oprávnění žalobce zastavit. Žalobce rovněž označil za procesní chybu, že nebyl předem upozorněn na výsledcích svědků při ústním jednání. Kdyby žalobce věděl, že bude na ústním jednání probíhat výsledcích svědků, přišel by včas. Žalobce dále brojil proti neprovedení důkazu výpisem telefonních hovorů ze dne 14. 5. 2020 za účelem prokázání, že při jízdě netelefonoval. Tvrdil také, že projednání přestupku mělo de facto charakter vydírání, když mu bylo sděleno, že pokud podepíše pokutový blok, zaplatí 200 Kč, kdežto v případě projednání přestupku před správním orgánem bude pokuta vyšší. Žalobce obsáhle zpochybňoval výpovědi zasahujících policistů a odkazoval na svůj konflikt s Policií České republiky a Ministerstvem vnitra. Brojil i proti popisu skutku.
9. Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal a zjistil, že správní orgán I. stupně kladl žalobci za vinu porušení § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu, což plně nekorespondovalo s popisem skutku. Jednalo se totiž o situaci, kdy žalobce při kontrole nepředložil osvědčení o registraci vozidla, čemuž spíše odpovídá porušení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Tato vada pak úzce souvisela s nedostatečným dokazováním, kdy nebylo postaveno na jisto, že by žalobce u sebe požadovaný doklad vůbec neměl. Další vadu spatřoval žalovaný v nedostatečném odůvodnění výše sankce, a to zejména proto, že v neprospěch žalobce byla hodnocena skutečnost, že jeho jednání bylo v hrubém rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích. Takové hodnocení žalovaný nepřijal, neboť jím byla porušena zásada dvojího přičítání. Prvostupňové rozhodnutí proto dne 25. 11. 2020 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
10. Na výzvu k uplatnění práv účastníka řízení před vydáním rozhodnutí, kterou bylo žalobci sděleno, že s podklady se může seznámit dne 6. 1. 2021 v 8:30 hodin, žalobce reagoval podáním ze dne 5. 1. 2021, ve kterém se z jednání omluvil, doplnil své vyjádření k věci a doložil množství příloh, které navrhl k provedení jako důkazy. Tvrdil, že jakékoli jednání ze strany Policie České republiky a Ministerstva vnitra vůči němu je zatíženo konfliktem z bývalého pracoviště u Policie České republiky. Výpovědi zasahujících policistů tak nemohou představovat spolehlivé důkazy v posuzované věci. S podklady pro vydání rozhodnutí se žalobce seznámil dne 22. 1. 2021.
11. Rozhodnutím ze dne 22. 2. 2021 shledal správní orgán I. stupně žalobce vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu s porušením § 6 odst. 8 téhož zákona a dle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla ve spojení s porušením § 17 odst. 1 uvedeného zákona. Správní orgán I. stupně se nejprve zabýval argumentací žalobce, týkající se jeho pozdního příchodu k ústnímu jednání dne 2. 7. 2020. Konstatoval, že není pravdou, že první autobus do Liberce odjížděl z Prahy v 7:30 hodin. První autobus odjížděl z Prahy v 7:00 hodin a do

Liberce přijížděl v 8:15 hodin. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že není možné akceptovat omluvu doručenou v den jednání hodinu před jeho zahájením. Bylo věci žalobce, aby si zjistil, jak se na ústní jednání dostavit včas. K věci samé správní orgán I. stupně zdůraznil, že žalobce držení mobilního telefonu v ruce během jízdy nepopřel. Žalobcovu argumentaci krajní nouzí odmítl. Žalobce věděl, na kdy je jednání u soudu nařízeno, a měl podle toho svou cestu naplánovat s dostatečným předstihem. Správní orgán I. stupně dále nesouhlasil s námitkou, že tvrzení stržm. Š. bylo nepravdivé. Svědek viděl žalobce, že v ruce drží mobilní telefon, a předpokládal, že telefonuje. Požadavek na vyžádání výpisu z telefonních hovorů označil správní orgán I. stupně za bezpředmětný. Nebylo totiž rozhodující, zda žalobce telefonoval, či nikoli, ale to, že mobilní telefon za jízdy držel v ruce. Správní orgán I. stupně konstatoval, že se nemůže vyjadřovat k tomu, zda některý z policistů kontrolu natáčel. Žalobce měl možnost klást svědkům otázky

při ústním jednání ve věci a bylo jen jeho volbou, že svého práva nevyužil. Správní orgán I. stupně dodal, že nikde nebylo uvedeno, že by žalobce telefonoval. Svědci i sám žalobce potvrdili, že žalobce při kontrole nepředložil zelenou kartu a osvědčení o registraci vozidla. Věrohodnost svědků správní orgán I. stupně dovozoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu z toho, že mezi žalobcem a zasahujícími policisty nezjistil žádný vztah. Správní orgán I. stupně se dále zabýval otázkou zavinění u jednotlivých přestupků.

U přestupků podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu dospěl k závěru, že byl spáchán nedbalostně, a to nedbalostí nevědomou. K přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu uvedl, že jednání žalobce hraničilo s úmyslem nepřímým. Žalobce totiž věděl, že svým jednáním může porušit chráněný zájem společnosti a pro případ, že jej poruší, s tím byl srozuměn. Správní orgán I. stupně však dospěl k závěru, že v případě žalobce se jednalo o nedbalost vědomou, kdy žalobce věděl, že se dopouští přestupku, ale předpokládal, že neporuší zákonem chráněný zájem spočívající v bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Vzhledem k tomu, že došlo k souběhu tří přestupků, vyměřoval správní orgán I. stupně výši pokuty podle zásady asperační. Jelikož součet horních hranic sazeb pokut stanovených za jednotlivé projednávané přestupky činil 8 000 Kč, uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč. Správní orgán I. stupně při výpočtu výše pokuty přihlédl k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem. V neprospěch žalobce hodnotil skutečnost, že žalobce držení mobilního telefonu za jízdy ohrožoval ostatní účastníky provozu. Dále také to, že byly přestupky spáchány na frekventované komunikaci a v odpoledních hodinách, kdy je zvýšený provoz. Ve prospěch žalobce pak přihlédl k tomu, že nedošlo k nehodě, zranění osob či hmotné škodě a zároveň ke skutečnosti, že žalobce neměl žádný záznam o přestupcích v kartě řidiče.

12. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojlil dne 11. 3. 2021 blanketním odvoláním, které ani na výzvu nedoplnil. Žalovaný odvolání žalobce zamítl. Ztotožnil se s argumentací, kterou správní orgán I. stupně vypořádal námitku týkající se krajní nouze. Žalovaný dodal, že nebezpečí, které žalobce spatřoval ve zpochybnění soudního jednání, nebylo přímo a bezprostředně hrozící. Toto případné nebezpečí bylo ostatně možno odvrátit i jinak než porušením zákona o silničním provozu, například zastavení a zavoláním omluvy na soud, jak ostatně žalobce později stejně učinil. Žalovaný rovněž souhlasil s názorem správního orgánu I. stupně, že svědecké výpovědi nevykazovaly žádné vady. Oba svědci shodně vypověděli, že žalobce

neznají a nemají s ním žádný vztah. Skutečnost, že žalobce vede celou řadu sporů s Ministerstvem vnitra, nemá na projednávanou věc vliv. Popis skutkového děje správním orgánem I. stupně hodnotil žalovaný tak, že není sporu o tom, že žalobce držel v ruce mobilní telefon. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak dospěl k závěru, že neuvedení konkrétního způsobu porušení právní povinnosti nezakládá tak závažnou vadu, aby vedla k nezákonnosti odvoláním napadeného rozhodnutí. Žalovaný se však neztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně, která se týkala výměry výše pokuty. Její výši proto napadeným rozhodnutím snížil z 2 000 Kč na 1 500 Kč. Nesouhlasil zejména s užitím asperační zásady. K výpočtu výše pokuty užil zásadu absorpční, přičemž okolnosti, které správní orgán I. stupně posuzoval v neprospěch žalobce, odmítl jako nedůvodné. Ve prospěch žalobce pak hodnotil skutečnost, že od roku 1991, kdy je držitelem řidičské oprávnění, nemá žádný záznam v evidenční kartě řidiče, což svědčí o jeho dosavadní řidičské kázi. Vzhledem k tomu, že podle § 125c odst. 9 nelze od uložení trestu v posuzovaném případě upustit, rozhodl se žalovaný výši pokuty vyměřit na samé spodní hranici zákonné sazby. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

13. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrdil, že byl zastaven policisty, kteří nebyli v rozporu s § 79 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu oblečení ve stejnokroji. Nelegální zastavení vozidla a veškerá další zjištění z toho vzniklá považoval žalobce za nezákonná.
14. Žalobce dále brojil proti nedostatečnému popisu skutku i místa spáchání přestupku. Žalobce totiž necestoval ve směru Praha-Liberec, ale Praha-Jablonec nad Nisou. Pokud jde o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona byl dle žalobce správní orgán povinen vybrat si jednu z možných verzí, a nikoliv napsat do skutkové věty dvě možnosti protiprávního jednání. Žalobce považoval za nepravděpodobné, že by si zasahující policisté mohli všimnout, jak za jízdy manipuluje s mobilním telefonem. Brojil také proti tvrzení stržm. Š., dle něž měl za jízdy telefonovat.
15. Žalobce rovněž tvrdil, že mu byla upřena základní procesní práva. Ve věci bylo nařízeno na 2. 7. 2020 v 8 hodin 30 minut ústní jednání. Žalobce den před jednáním telefonoval oprávněné úřední osobě, přičemž mu nebylo sděleno, že ve věci budou vyslechnuti dva svědci. Kdyby žalobce tuto skutečnost znal, nejspíše by nocoval v Liberci, neboť z Prahy do Liberce na čas konání ústního jednání žádný spoj hromadné dopravy nejel. Nakonec užil k dopravě osobní automobil, navigace jej však zavedla k jiné budově magistrátu. I přesto, že se žalobce z ústního jednání omluvil, nevyčkal správní orgán I. stupně s výsledkem svědků, ačkoli mohl, a zmařil tím ústavně zaručené právo žalobce být přítomen výslechu svědků a klást jim otázky.
16. Žalobce též zpochybňoval zhodnocení formy zavinění. Uvedl, že držení telefonního přístroje nemohl spáchat z nedbalosti.
17. Další pochybení žalobce spatřoval v nesprávném vypořádání námítky týkající se krajní nouze. Žalobce doznal, ačkoli nemusel, že se díval do mobilního telefonu, konkrétně do navigace, neboť se ztratil na cestě k soudu. Žalobce vystupoval jako obhájce a bylo nutné

zajistit práva obžalovaného na obhajobu, tj. aby jako obhájce dorazil na soud alespoň v průběhu jednání.
Dle žalobce se tak o krajní nouzi jednalo.

18. Žalobce rovněž namítal neobstarání kamerového záznamu Policie České republiky. Mezi žalobcem a policejní hlídkou bylo sporné, co konkrétně žalobce učinil, a zda policejní hlídka byla řádně ustrojena. Nebylo dostatečně vypořádáno ani neprovedení navrženého důkazu.
19. Další žalobní bod se týkal podjatosti správního orgánu I. stupně, konkrétně úřednice X, která měla stranit svědkovi, když interpretovala jeho svědeckou výpověď k tíži žalobce.
20. Žalobce dále brojil proti neprovedení navrženého důkazu, a to vyžádání a čtení výpisu telefonních hovorů žalobce, bez řádného odůvodnění. Žalobce tvrdil, že netelefonoval, což mohl výpisem prokázat. Zjištění, zda žalobce telefonoval nebo pouze manipuloval s mobilním telefonem, bylo podle žalobce důležité z důvodu posouzení nebezpečnosti jednání. Napadené rozhodnutí v celkovém kontextu vytváří účelový dojem, že nelze vyloučit, že žalobce telefonoval za jízdy.
21. Žalobce namítal, že oprávněnou úřední osobou ve věci byla Bc. Bernkopfová, která vedla dokazování a měla ve věci rozhodnout. To se nestalo, neboť ve věci rozhodl Ing. Pavel Rychetský, který opatřil rozhodnutí svým uznávaným elektronickým podpisem. Dle žalobce nebyl Ing. Pavel Rychetský ve věci oprávněnou úřední osobou. Věc žalobce měla rozhodnout Bc. Bernkopfová, pokud nebyla například na delší dovolené. Celé řízení proto bylo netransparentní, nedůvěryhodné a nezákonné.
22. Další námitka se týkala nepřiměřeně vysokého trestu. Policejní hlídkou mu byla nabídnuta pokuta ve výši 200 Kč a následně byla žalobci ve správním řízení uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Takovýto systém se jeví jako vydírání. Nepředložení dokladu o pojištění a „malého techničáku“ navíc policii nijak nezatěžuje, neboť příslušné údaje má ve svých evidencích a je schopna je dohledat během dvou minut. Povinnosti nosit několik průkazek k řízení vozidla řidiče spíše zatěžuje a nejeví se jako důvodná. Pokud by se žalobce k držení telefonu s navigací nedoznal, nebyl by tu spolehlivý usvědčující důkaz. Přiznání žalobce nebylo zohledněno jako polehčující okolnost.
23. Žalobce rozporoval věrohodnost svědků. Žalobce doložil před správním orgánem, že vede s Policií České republiky, resp. Ministerstvem vnitra, celou řadu soudních sporů za pomlouvačná tvrzení a za výpověď z pracovního poměru pro nadbytečnost a že tedy vztah mezi ním a Policií České republiky i Ministerstvem vnitra je vyhrocen od té doby, co svědčil před Generální inspekcí bezpečnostních sborů ve věci podezření ze zmanipulování veřejné zakázky a předal jí důkazy k padělání spisového materiálu o veřejné zakázce. Žalobce doložil, že ho Policejní prezidium pomluvilo, že prý na pracovišti chodil bez kalhot. Celá věc je v prostředí policie dobře známa a je nutno toto brát v úvahu při hodnocení výpovědi řadových policistů, aniž by potvrdili, že žalobce znají.
24. Poslední žalobní důvod žalobce spatřoval ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí správního orgánu vydal Ing. Jiří Němec jako zástupce ředitele krajského úřadu pro agendu státní správy, ačkoliv oprávněnou úřední osobou ve věci byl Bc. Lipský. Žalobce tvrdil, že

Ing. Jiří Němec neměl pravomoc ve věci rozhodnout a že věc měl rozhodnout Bc. Lipský. Celé odvolací řízení označil za netransparentní.

25. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena správním orgánům k dalšímu řízení.
26. V písemném vyjádření žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl.
27. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
28. V první řadě se soud musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Soud námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil, ve shodě s žalovaným má za to, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou rozhodnutí přezkoumatelná. K popisu skutkového děje ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 4 As 277/2017-38, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě by bylo namístě, aby správní orgán I. stupně ve výroku uvedl, jakým konkrétním způsobem stěžovatel porušil právní povinnost, tj. že držel mobilní telefon, a nikoliv pouze citoval skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Nejedná se však o natolik závažnou vadu, aby v posuzovaném případě vedla k nezákonnosti rozhodnutí. Celkový popis skutkových okolností ve výroku totiž vylučuje záměnu s jiným jednáním stěžovatele. To, že byl stěžovatel pokutován za držení telefonu při jízdě, vyplývá jednoznačně z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.*“ Tyto závěry lze bez dalšího aplikovat i na přezkoumávaný případ. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí je bez jakýchkoli pochyb zjevné, že se žalobce přestupku dopustil tím, že při jízdě držel v ruce mobilní telefon, což ostatně i sám doznal. Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*není sporu o tom, že odvolatel držel v ruce mobilní telefon*“. Není proto možné konstatovat, že žalobce nevěděl, za jaké jednání byl potrestán. V kontextu výše uvedeného pak neobstojí ani námitka žalobce, spočívající v tvrzení, že rozhodnutí vytváří účelový dojem, že žalobce telefonoval.
29. K námitce nepřesného popisu místa skutku zdejší soud uvádí toliko, že popis ve znění „*na sjezdu silnice I/35, ve směru z Prahy do Liberce, v obci Hodkovice nad Mohelkou, poblíž domu s č. p. 45*“ považuje za dostatečně určitý, srozumitelný a ověřitelný. Skutečnost, zda žalobce

cestoval do Liberce nebo do Jablonce nad Nisou, je pro úvahy o místě spáchání přestupku zcela bezpředmětná.

30. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že zasahující policisté nebyli oděni ve služebních stejnokrojích, a proto je celé navazující správní řízení nezákonné. Dle § 79 odst. 1 zákona o silničním provozu je oprávněn zastavovat vozidla policista ve stejnokroji. Účelem této úpravy je přehledné odlišení zasahujícího policisty od dalších osob. Jinými slovy, řidič si musí být jist, že je zastavován příslušníkem policie, a nemusí proto dbát pokynů jiných osob, které k jeho zastavení nemají oprávnění. Ze správního spisu vyplývá, že v přezkoumávaném případě byl žalobce zastaven služebním vozidlem policie zvláštního barevného provedení a označení ve smyslu vyhlášky č. 122/2015 Sb., o způsobu vnějšího označení, služebních stejnokrojích a zvláštním barevném provedení a označení služebních vozidel, plavidel a letadel Policie České republiky a o prokazování příslušnosti k Policii České republiky (o policejním označení). Žalobce tak věděl, že je zastavován příslušníky Policie České republiky, proto se také silniční kontrole bez námitek podrobil. Soud dodává, že skutečnost, zda byli zasahující policisté oděni ve služebním stejnokroji, nemá vliv na projednání přestupku. Případnou vadu v oděni policisty nelze považovat za vadu, která by způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 6. 2009, č. j. 58 Ca 91/2007-46, zde kterého rovněž vyplývá, že *„způsob zastavování vozidla žalobce nemá totiž žádný vliv na to, zda žalobce přestupek spáchal či nikoliv.“*
31. Žalobce dále namítal, že správní orgány nezjistili, zda byl zákrok zasahujících policistů zaznamenán na kameru. Žalobce tento důkazní návrh činil za účelem prokázání, že za jízdy netelefonoval a zasahující policisté nebyli oděni ve služebním stejnokroji. To vše za situace, kdy se žalobce k přestupkovému jednání opakovaně doznal, když uvedl, že při jízdě držel v ruce mobilní telefon a zadával trasu do navigace, a rovněž za situace, kdy do spisu obstaral fotografii zasahujícího policisty, ze které je jeho oděv zřetelně viditelný. Vliv ustrojení zasahujících policistů přitom zdejší soud popsal výše. Za takové situace je dle zdejšího soudu pochopitelné, že se správní orgány dopodrobna nezabývaly všemi dílčími námitkami žalobce. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 As 235/2017-26, uvedl, že *„pokud by šlo o vypořádání marginální námitky, nebylo by účelné trvat na tom, aby správní orgán v dalším řízení formálně dostál své povinnosti připojením dovětky, proč důkaz neprovedl.“* Soud dodává, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je seznatelné odmítnutí žalobcovy argumentace a důkazního návrhu. Z kontextu celého rozhodnutí je pak zřejmé, proč jej správní orgán I. stupně odmítl provést, když v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že *„nebylo nikde uvedeno, že by obviněný telefonoval“* a dodal, že na skutkovém stavu se shodli svědci i žalobce, který se k držení mobilního telefonu za jízdy v ruce přiznal. Zdejší soud uzavírá, že odůvodnění odmítnutí žalobcova důkazního návrhu mohlo být poněkud přesnější a pečlivější, nicméně s ohledem na povahu skutečností, které chtěl žalobce prokazovat, bylo postačující.
32. Zdejší soud nesouhlasí ani s tím, že by správní orgány nedostatečně odůvodnily odmítnutí důkazního návrhu spočívajícího ve vyžádání a čtení výpisu z telefonních hovorů. Žalobce provedení tohoto důkazu požadoval opět za účelem prokázání, že netelefonoval. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že *„Požadavek vyžádání výpisu z telefonních hovorů obviněného ze dne 14. 5. 2020 považuje správní orgán za bezpředmětný. Není totiž rozhodující,*

zda obviněný telefonoval nebo ne, ale to, zda držel telefonní přístroj v ruce.“ Soud se s touto argumentací zcela ztotožňuje a dodává, že si s ohledem na to, že žalobce držení mobilního telefonu za jízdy sám přiznal, nedovede představit pečlivější vypořádání odmítnutí důkazního návrhu. Zjištění, zda žalobce telefonoval nebo pouze manipuloval s mobilním telefonem, nebylo důležité ani z důvodu posouzení nebezpečnosti jednání. Obě jednání svědčí o tom, že se řidič plně nevěnuje řízení vozidla a nesleduje tak situaci v provozu na pozemních komunikacích.

33. Argumentaci krajní nouze zdejší soud také nepřisvědčil. Podle § 24 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *„Čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem.“* Dle odst. 2 citovaného ustanovení *„Nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet.“* Žalobce věděl, na kdy je jednání u soudu nařízeno, a měl podle toho svou cestu naplánovat s dostatečným předstihem. Nebezpečí spočívající v absenci žalobce jako advokáta u hlavního líčení, bylo možné odvrátit jinak, zejména telefonickou omluvou soudu. Což ostatně, jak vyplývá ze správního spisu, žalobce nakonec stejně učinil.
34. K žalobcovu tvrzení o příliš vysokém trestu soud pouze uvádí, že pokuta byla snížena žalovaným na nejnižší možnou hranici s tím, že podle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu od jejího uložení v rozhodnutí o přestupku nebylo možné upustit. Z toho vyplývá, z jakého důvodu byla žalobci ve správním řízení uložena vyšší pokuta, než jaká by byla uložena případným příkazem na místě. Nejde tak o „vydírání“, ale o zákonný postup správních orgánů.
35. Co se týče argumentace žalobce, že ve vztahu k přestupku spočívajícím v nepředložení osvědčení o registraci vozidla a platného dokladu o pojištění absentuje materiální stránka přestupku, neboť zasahující policisté automaticky provádějí lustraci, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu zde dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, dle kterého *„argumentace stěžovatele prakticky zpochybňuje samotnou zákonnou konstrukci předmětných přestupků, neboť s ohledem na interní dokumenty policie má stěžovatel za to, že není nutné, aby řidič u sebe měl řidičský průkaz, jelikož policisté mohou vždy údaje sdělené řidičem ověřit z příslušné databáze. Nejvyšší správní soud přitom nemá za to, že jen na základě toho, že policisté mají ve svých interních pokynech (které nemají povahu a sílu zákona) uloženo kontrolovat údaje v příslušných systémech, je možné dovodit, že ve vztahu k porušení ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) nebo ustanovení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu absentuje materiální stránka přestupku. Je věcí zákonodárce, aby stanovil skutkové podstaty přestupků, přičemž judikatura správních soudů vychází v tomto směru z premisy, že „jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 - 23).“* Ani tuto námitku tak zdejší soud nepovažuje za důvodnou.
36. S námitkami týkajícími se nevěrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů se zdejší soud rovněž neztotožnil. Jak již poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobcův konflikt s Policií České republiky a Ministerstvem vnitra z roku 2012 a s ním související soudní spory nemají vliv na věrohodnost svědků v přezkoumávaném případě. Oba svědci uvedli, že žalobce neznají. Ostatně žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by nasvědčovali nestandardnímu přístupu zasahujících policistů. Taková skutečnost nevyplývá

ani ze spisového materiálu. Svědci pouze vypověděli, že žalobce držel v ruce za jízdy mobilní telefon, což sám žalobce potvrdil. Ve skutečnosti, že jeden z policistů usoudil, že žalobce telefonoval, když v ruce držel mobilní telefon, lze opravdu stěží spatřovat koordinovanou mstu Policie České republiky za žalobcovo jednání v roce 2012.

37. Soud se dále věnoval námitce, že žalobce nemohl držet mobilní telefon z nedbalosti. Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 15. 10. 2020, č. j. 18 A 17/2020-24, vyplývá, že *„Forma zavinění nemá vliv na posouzení toho, zda-li je žalobce za přestupek odpovědný či nikoliv; může však mít vliv na výši uložené sankce. Vědomá nedbalost je shodná s nepřímým úmyslem, co se vědomostní složky týče, chybí však zcela volní složka (která je u nepřímého úmyslu přítomna tzv. srozuměním). Z tohoto důvodu bývá obtížné najít hranici mezi vědomou nedbalostí a nepřímým úmyslem.“* V posuzovaném případě se formou zavinění správní orgán I. stupně poměrně obsáhle zabýval. Dospěl k názoru, že se zavinění žalobce blíží nepřímému úmyslu. Úmyslné jednání žalobce však neprokázal, a proto se přiklonil k zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Soud k výše uvedenému uvádí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se podle § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky vyžaduje zavinění. Nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, postačí za zavinění z nedbalosti. Skutková podstata § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu požadavek úmyslu nestanoví. Zdejší soud proto nepovažuje za stěžejní, zda správní orgán I. stupně zhodnotil zavinění žalobce jako vědomou nedbalost nebo nepřímý úmysl. Pokud navíc zhodnotil jednání žalobce jako vědomou nedbalost spíše než nepřímý úmysl, posoudil otázku zavinění ve prospěch žalobce. Obdobný názor vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 4. 2021, č. j. 9 As 307/2020-38, kde uvedl, že *„I kdyby posouzení formy zavinění nebylo přesné, v případě, kdy správní orgány nepřičítaly stěžovateli k tíži závažnější formu zavinění, není třeba trvat na podrobnějším odůvodňování kvalifikace zavinění.“* K tomu soud připomíná, že stanovení formy zavinění v nyní posuzovaném případě nemělo žádný vliv ani na výši uložené pokuty. Tu byla totiž uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí ve výši 1 500 Kč. I tato žalobní námitka je tedy nedůvodná.
38. Zdejší soud neshledal, že by žalobci byla upřena jeho procesní práva. Z žádného předpisu nevyplývá povinnost správního orgánu informovat žalobce o detailech průběhu ústního jednání. Naopak podle § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je předvolaný povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. Krajský soud v Ostravě ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 18 A 17/2020, uvádí, že *„Předpokladem však je, že omluva je odůvodněna vážným důvodem (tj. důvodem, který přítomnost osoby u jednání prakticky znemožňuje) a tento důvod je konkretizován a doložen.“* K žalobcově neúčasti se správní orgán I. stupně obsáhle vyjadřoval a zdejší soud se s jeho argumentací zcela ztotožňuje. Dodává, že závažným důvodem pro neúčast na ústním jednání zcela jistě není skutečnost, že si žalobce nezjistí správný spoj hromadné dopravy dříve než hodinu před jednáním. Ze správního spisu ostatně vyplývá, že autobusový spoj, kterým by žalobce na ústní jednání dorazil včas, v daný den existoval. Rovněž lze pochybovat, že byla omluva doručena správnímu orgánu bezodkladně. O tom, že se nebude moci na ústní jednání dostavit včas, se žalobce musel dozvědět nepochybně dříve než hodinu před zahájením

správního řízení. To mimo jiné nasvědčuje tomu, že si žalobce hledal spoje do Liberce teprve ve chvíli, kdy měl již být na cestě k ústnímu jednání. Za této situace je pak jen stěží možné vinit z neúčasti žalobce na ústním jednání správní orgán I. stupně. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, když omluvu žalobce neakceptoval a ústní jednání zahájil bez jeho přítomnosti.

39. Žalobce v žalobě také zpochybňoval nestrannost úřední osoby rozhodující ve věci, konkrétně Bc. Bernkopfové. V této souvislosti je třeba především zdůraznit, že podle § 14 odst. 3 správního řádu měl žalobce namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozvěděl. Správní orgán musí předložit k rozhodnutí nadřízenému takovou námitku účastníka řízení, z jejíž formulace vyplývá, že se jedná o námitku podjatosti úředních osob či osoby, je alespoň rámcově odůvodněná a její důvody nejsou zjevně nesrozumitelné či nesmyslné. Smyslem právního institutu vyloučení úřední osoby z rozhodování je zamezit podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. Není naopak žádoucí, aby byl vždy jako námitka podjatosti v odvolacím řízení vyhodnocen nesouhlas účastníka řízení s prvostupňovým rozhodnutím či postupem správního orgánu v jiných správních řízeních (srov. rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 - 83). Podání, které by mělo být vyhodnoceno jako námitka podjatosti, krajský soud ve správním spise nenalezl. Ani tuto námitku proto soud za důvodnou nepovažuje.
40. Konečně soud neuznal ani argumentaci týkající skutečnosti, že ve správním řízení rozhodovaly osoby, které nebyly osobami oprávněnými. Obě rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly zpracovány X a podepsány X. Obě tyto osoby byly uvedeny jako oprávněné úřední osoby na prvním listu správního spisu. Zde tedy soud nespatřuje žádnou vadu v postupu správního orgánu I. stupně. První rozhodnutí žalovaného zpracoval X a podepsal jej X. Obě tyto osoby jsou označeny jako oprávněné úřední osoby na listu č. X správního spisu. Ani zde soud žádnou vadu neshledal. Napadené rozhodnutí bylo vypracováno X a podepsáno X, který však nebyl jmenován v seznamu oprávněných úředních osob na listu 130 správního spisu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019-39, uvedl: *„Procesní pochybení spočívající v nesdělení jmen oprávněných úředních osob účastníku řízení působí jistou újmu v tom smyslu, že v daném okamžiku neví, kdo bude o věci rozhodovat, a je mu tak znemožněno vznést konkrétní námitku podjatosti proti dané osobě, ať již by byla důvodná, či nikoli. Uplatní-li však účastník řízení v žalobě zcela obecnou, nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“* V posuzované věci žalobce námitku podjatosti proti osobě, která napadené rozhodnutí podepsala, nevznnesl. Je však pravdou, že jako účastník řízení měl žalobce právo na informaci, kdo je v dané věci tzv. oprávněnou úřední osobou, a že neposkytnutí této informace představuje vadu správního řízení. Zdejší soud však v souladu s výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu konstatuje, že taková vada nezpůsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí.
41. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

43. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. ledna 2022

Mgr. Karolína Tylová, LL. M.
samosoudkyně